

Søg...

(http://www.planetpulp.dk/)	Nr. 193 (http://www.planetpulp.dk/nr-193-13-november-2021/)	
Tidligere numre (http://www.planetpulp.dk/tidligere-numre/)	Om (http://www.planetpulp.dk/om/)	
Bloggen (http://www.planetpulp.dk/bloggen/)	Nyheder (http://www.planetpulp.dk/category/nyheder/)	Film (http://www.planetpulp.dk/film-2/)
Filmmusik (http://www.planetpulp.dk/filmmusik-2/)	Bøger (http://www.planetpulp.dk/boeger-ny/)	
Tegneserier (http://www.planetpulp.dk/?page_id=25)	Spil (http://www.planetpulp.dk/?page_id=27)	
Artikler (http://www.planetpulp.dk/artikler-ny/)	Musik (http://www.planetpulp.dk/?page_id=18753)	Index (http://www.planetpulp.dk/index-2/)

13. november 2021

Mogens Heegsberg (<http://www.planetpulp.dk/author/mogens/>)

Ingen kommentarer

No Time To Die

Tekst | Print denne side | Send som email (mailto:?)

subject=Planet%20Pulp%20%3A%20No%20Time%20To%20Die&body=Jeg%20anbefaler%20denne%20side%3A%20time-to-die%2F)

På trods af enkelte mislyde er No Time To Die en glimrende James Bond-film og en fornem svanesang for Daniel Craig i rollen.

(http://www.planetpulp.dk/billeder/film/no_time_to_die/no_time_to_die_plakat)
Denne anmeldelse indeholder spoilers!

Efter næsten halvanden års forsinkelse på grund af COVID-19, fik den 25. Eon-producerede James Bond-film, **No Time To Die**, endelig premiere i september 2021.

Selv hvis filmen havde fået premiere på det oprindeligt planlagte tidspunkt i april 2020, ville intervallet mellem den foregående film i serien, **Spectre** (<http://www.planetpulp.dk/?p=41252>) (2015), og **No Time To Die** have været det næstlængste mellem to **Bond**-film, kun overgået af perioden mellem **Licence to Kill** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32345>) (1989) og **GoldenEye** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32356>) (1995). Med den pandemisk betingede forsinkelse ligger de to intervaller nu side om side.

Selvom **No Time To Die** altså ikke kom til at slå rekorden for længste periode mellem to **Bond**-film, så markerer filmen dog en anden rekord. **No Time To Die** er Daniel Craigs sidste film som Bond, hvorfor vi nu kan gøre regnebrættet op.

Craig debuterede som 007 i 2006 med **Casino Royale** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32652>) og pakker altså sin trofaste Walther PPK af vejen i 2021 med **No Time To Die**. Det er 15 år i rollen – hele tre år mere end den hidtil længst regerende **Bond**-skuespiller, nemlig Roger Moore, der varetog hendes majestæts interesser i 12 år mellem **Live and Let Die** (<http://www.planetpulp.dk/?p=26634>) (1973) og **A View to a Kill** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32109>) (1985).

Selv hvis filmen ikke var blevet forsinket af coronapandemien, ville Craig stadig have slået Moores rekord, om end Moore beholder den tvivlsomme ære af at være den skuespiller, der var ældst, da han forlod rollen. Moore var 57, da **A View to a Kill** fik premiere; Craig er 53.

Ventetiden værd?

Der skulle altså gå seks år mellem **Spectre** og **No Time To Die**, og det centrale spørgsmål nu er selvfølgelig: Har det så været ventetiden værd?

Overordnet set er svaret på det spørgsmål et klart "ja!", men der er selvfølgelig enkelte forbehold hist og her. Dem vender jeg tilbage til, men først bliver vi nødt til at få handlingen på plads. Og her advarer jeg igen om spoilers!

Bond og Madeleine

No Time To Die starter med en prolog, der finder sted i Norge. Her ankommer en maskeklædt og bevæbnet mand til det hus, hvor seriens Mr. White (Jesper Christensen – der ikke medvirker i filmen) bor sammen med sin hustru og datter.

Datteren er naturligvis Madeleine Swann, som vi første gang mødte i **Spectre** i skikkelse af Léa Seydoux – prologen i **No Time To Die** finder dog sted, mens Madeleine var barn.

Indhold – 13. november 2021

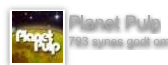
Leder og indhold - 13. november 2021 (<http://www.planetpulp.dk/?p=50454>)

Film:

The Crow (<http://www.planetpulp.dk/?p=50446>) (Alex Proyas, 1994)

No Time To Die (<http://www.planetpulp.dk/?p=50451>) (Cary Joji Fukunaga, 2021)

Følg os på Facebook

Synes godt om side

Seneste på Instagram

Indlæg

Nyeste indlæg	Populære	Kommentarer
(http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-november-2021/)Leder og indhold – 13. november 2021 (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-november-2021/) af Redaktionen (http://www.planetpulp.dk/author/redaktionen/) • Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-november-2021/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/the-crow/)The Crow (http://www.planetpulp.dk/the-crow/) af Jacob Krogsøe (http://www.planetpulp.dk/author/jacobi/) • Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/the-crow/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/no-time-to-die/)No Time To Die (http://www.planetpulp.dk/no-time-to-die/) af Mogens Heegsberg (http://www.planetpulp.dk/author/mogens/) • Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/no-time-to-die/#respond)		
(http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-oktober-2021/)Leder og indhold – 13. oktober 2021 (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-oktober-2021/) af Redaktionen (http://www.planetpulp.dk/author/redaktionen/) • 1 kommentar (http://www.planetpulp.dk/leder-og-indhold-13-oktober-2021/#comments)		
(http://www.planetpulp.dk/the-golden-child-2/)The Golden Child (http://www.planetpulp.dk/the-golden-child-2/) af Mogens Heegsberg (http://www.planetpulp.dk/author/mogens/) • Ingen kommentarer (http://www.planetpulp.dk/the-golden-child-2/#respond)		

Den maskeklædte er ude efter Mr. White, der imidlertid ikke er hjemme. I stedet dræber han Madeleines mor, Madeleine forsøger at dræbe den maskeklædte og flygter ud af huset og ud på en tilfrosset sø. Her går hun gennem isen og ville være død, hvis ikke den maskeklædte mand havde reddet hende.

Her stopper prologen, og vi ved således ikke mere om efterspillet.

Herefter springer handlingen frem til tiden umiddelbart efter **Spectre**. Bond og Madeleine er i den italienske by Matera, hvor Vesper Lynd er begravet. De to enes om, at hvis Bond én gang for alle vil lægge Vesper Lynd bag sig, vil Madeleine indvi Bond i sine hemmeligheder og de kan indlede et liv sammen.

Så langt når de dog ikke, for da Bond besøger Vespers grav en sidste gang bliver han forsøgt myrdet af agenter fra Spectre. Det fører til filmens første og fint eksekverede actionsekvens.

Bond tror, Madeleine har noget at gøre med Spectres angreb og dropper hende. Så springer handlingen fem år, og nu går filmen for alvor i gang med at etablere sit plot.

M's virus

Her bliver den russiske virusforsker Valdo Obruchev (David Dencik) bortført fra et laboratorium af agenter fra Spectre. Det står dog samtidig klart for publikum, at en anden skikkelse lurar i baggrunden; en person, Obruchev tilsyneladende arbejder for, og som ikke er en del af Spectre.

Hvordan det hænger sammen, finder vi først ud af lidt senere. Men nu er fanden løs i Laksegade, for det viser sig, at det laboratorium, Spectre-agenterne angreb, var et hemmeligt MI6-drevet laboratorium, og at Obruchev arbejdede på en dødbringende virus på foranledningen af Bonds chef M (Ralph Fiennes).

Ellere rettere: Bonds tidligere chef. For på dette tidspunkt har Bond nemlig trukket sig fra MI6 og lever et komfortabelt liv på Jamaica. Her bliver han opsøgt af sin gamle ven Felix Leiter (Jeffrey Wright), der beder Bond om at arbejde sammen med CIA om at få fat på Obruchev.

MI6 er samtidig også ude efter Obruchev, og M har sat sin nye 007, Nomi (Lashana Lynch) på sagen.

Bond er indledningsvist afvisende overfor at hjælpe både den ene og den anden part i sagen, men da det går op for ham, hvad M har haft gang i, beslutter han sig alligevel for at træde til – indledningsvist på amerikanernes side.

Det fører bl.a. til filmens absolut bedste actionsekvens – den er både spændende, sjov og charmerende – da Bond i Havana skal arbejde sammen med den amerikanske agent Paloma (Ana de Armas) for at bortføre Obruchev fra en fest for hele Spectres ledelse (med undtagelse, naturligvis, af en vis Ernst Stavro Blofeld, der fortsat sidder fængslet i England).

Nomi er også ude efter Obruchev ved samme lejlighed, og det hele kulminerer i en sprudlende actionsekvens, hvor man for en gangs skyld fornemmer lidt af den gode gamle **Bond**-ånd i de ellers meget seriøse Craig-film.

Nye ansigter

Præcis hvordan filmen udarter sig herefter, behøver jeg ikke gå i nærmere detaljer om. Det siger næsten sig selv, at Bond på ny lader sig indrullere i hendes majestæts hemmelige tjeneste for at hjælpe M med at rette op på den uheldige situation, han har bragt verden i med tyveriet af den dødbringende nanobot-virus Heracles.

Bond løber naturligvis også ind i Madeleine Swann igen, og her finder vi ud af, at Swann i de mellemliggende år har fået en datter. Selvom hun forsøger at berolige Bond med, at datteren Mathilde ikke er Bonds, så er det ret tydeligt for publikum – men også for Bond selv – at hun lyver.

Blofeld (Christoph Waltz) bliver der også kortvarigt plads til, da Bond besøger ham i fængslet, og af gamle kendinge dukker foruden de allerede omtalte også både Moneypenny, Q og Tanner op, igen spillet af henholdsvis Naomie Harris, Ben Whishaw og Rory Kinnear.

Der er dog også væsentlige nye ansigter i **No Time To Die**. Jeg har allerede nævnt Ana de Armas som Paloma, men jeg nævner hende igen, for det fortjener hun i den grad.

Selvom Bond ikke ender i kanen med hende – tiden lader (desværre?) til at være løbet fra Bonds erotiske eskapader – så er Paloma filmens sekundære **Bond**-pige (Madeleine Swann er naturligvis den primære), og Ana de Armas er bestemt pæn at kigge på. Og så er hun tilmed en dygtig agent, der kan give Bond kamp til stregen i konkurrencen om, hvem der slår bedst på tæven.

Desværre ser vi nok ikke mere til Paloma i de fremtidige **Bond**-film, men producenterne kunne vel give hende en spin-off-serie – med fare for, at den ville blive mere seværdig end hovedserien, så det sker nok ikke.

Et andet væsentligt nyt ansigt i **No Time To Die** er også ét af de mest kontroversielle – af årsager, kun idioter forstår. Der er her tale om Lashana Lynch, der spiller rollen som Nomi, den nye agent 007.

Og det har naturligvis fået en del mænd op i det røde felt, at producenterne på den måde lader 007 være en kvinde og tilmed en sort kvinde. For sådan noget kan naturligvis kun være et knæfald for wokeness og feminism, og – åh nej – kunne det også være et tegn på, at den næste Bond bliver en kvinde? Uha-da-da!

Jeg synes, Lashana Lynch er fucking cool som Nomi. Så er det sagt. Hun er høj, mørk, smuk og sej som ind i helvede. *What's not to like?*

Nej, jeg har absolut intet problem med Nomi eller Lashana Lynch.

Svag hovedskurk

Derimod har jeg et noget større problem med filmens hovedskurk, der bærer det kulørte navn Lyutsifer Safin – i øvrigt et sært farverigt navn i Craig-æraens **Bond**-film, der ellers har sat en ære i at skære den slags ekstravagante ting væk med kirurgisk præcision.

På sin vis er det derfor velkomment med en skurk, der har lidt mere kulør. Desværre er navnet det mest kulørte ved Safin, der i Rami Maleks skikkelse aldrig rigtig bliver levende, men ender som en noget grå og kedelig figur.

Mit problem er ikke med Malek som sådan – jeg kan ret godt lide skuespilleren Rami Malek; det er rollen, der ikke er skrevet godt nok.

Safin, der naturligvis både er den maskekledte mand fra prologen og Obruchevs egentlige chef, bliver aldrig defineret godt nok til, at han fungerer som skurk. Hans motiver – ud over et ønske om hævn over Blofeld og Spectre – forbliver uklare, og han træder aldrig rigtig i karakter.

Til gengæld er hans hovedkvarter superfedt! Det er et modernistisk betonhelvede på en forblæst, gudsforladt ø mellem Japan og Rusland, og jeg tror faktisk, at designet ville have fået den gamle, nu afdøde, production designer Ken Adam, der bl.a. stod bag Blofelds hovedkvarter i **You Only Live Twice** (<http://www.planetpulp.dk/?p=24618>) (den med vulkanen!), til at nikke anerkendende.

En irriterende ridse i lakken

Som sagt er Luytsifer Safin en af mine relativt få anker ved filmen. Længden er en anden, for med sine 163 minutter er filmen simpelthen en halv time for lang.

I gamle dage var den spilletid forbeholdt Bibel-film og historiske storfilm; i dag er det blevet the new normal, og den oppustede spilletid, der nu ses indenfor snart sagt alle genrer, er simpelthen Hollywoods svøbe nummer ét. Og i dag får man ikke engang en tissepause halvvejs. Et tip: Tis af før filmen og køb kun en lille sodavand!

Og så har jeg en tredje anke ved filmen, som imidlertid kræver, at jeg afslører filmens nok største overraskelse. Så for tredje og sidste gang: Here be spoilers. Nu er du advaret.

Læser du stadig med? Okay, så er du selv ude om det.

Bond dør til sidst.

Jep, du læste rigtigt. James Bond dør. Som i rigtigt. Ikke som i indledningen til **You Only Live Twice**, hvor Bond faker sin egen død. Her dør han. Punktum.

Men det er ikke det, jeg har et problem med. Det er et spændende valg fra Barbara Broccoli og Michael G. Wilsons side – for naturligvis er det dem, der har skullet sige "ok" til manuskriptet. Uden deres velsignelse var det ikke sket, selvom det næppe er dem, der har udtænkt idéen.

Men at Bond dør giver hele Daniel Craig-serien af **Bond**-film en lukkethed, som jeg godt kan lide – også selvom den til en vis grad overtræder seriens uskrevne regler: Kontinuitet kan man godt se stort på, men én ting står fast – James Bond er i live til sidst.

Det er han så ikke her, og det giver Craigs fem **Bond**-film karakter af en serie i serien: Her følger vi Bond helt fra karrierens begyndelse, da han i starten af **Casino Royale** gør sig fortjent til status som 00-agent, og til slutningen, hans død. Det er faktisk temmelig elegant.

Der hvor jeg har et problem er i den måde hele filmen er konstrueret på, og som er næsten perfekt – med kun en lille, men dybt irriterende ridse i lakken: Bonds datter.

Symmetri

Men der er et barn med! Bond har en datter! Det må da give anledning til nogle vildt nervepirrende scener! Et barn i fare!

Men nej. Du kan slå Bond ihjel; du kan gøre næsten, hvad du vil, med voksne roller. Men i en stor Hollywood-produktion er der én regel, du IKKE bryder, medmindre der er tale om et tragediedrama: Er der et barn med, så overlever barnet – *come hell or high water*.

Men okay, det er, hvad det er. Tilstedeværelsen af Bonds datter irriterer mig faktisk mere af én anden og langt mere specifik grund. Det ødelægger nemlig den symmetri, forfatterne bag **No Time To Die** helt klart har prøvet at etablere med **On Her Majesty's Secret Service** (<http://www.planetpulp.dk/?p=24624>) (1969).

Den følelsesmæssige kerne i **No Time To Die** ligger i, at Bond forelsker sig – for alvor. Han har fundet kærligheden. Det samme skete i **OHMSS**, og **Bond**-kendere ved godt, hvordan det endte.

Spejlingen af **OHMSS** etableres allerede tidligt i filmen, da Bond på et tidspunkt siger til Madeleine: "*We have all the time in the world.*" Det siger Bond også til Tracy i **OHMSS**, og allerede der, helt tidligt i **No Time To Die**, ved man, at det her ikke kommer til at ende godt.

Det bliver yderligere forstærket af, at komponisten Hans Zimmer faktisk citerer John Barrys tema fra sangen "We Have All the Time in the World" i musikken, ligesom han senere citerer hovedtemaet fra **OHMSS**, da Bond endelig ankommer til M16-hovedkvarteret.

Forbindelsen til **OHMSS** står på det tidspunkt meget klar. Og det gør den sådan set hele filmen igennem, helt til og med slutningen, hvor det her er Bond, der dør, mens det i **OHMSS** var Tracy, der døde ved filmens slutning.

Symmetrien er perfekt. Med én lille, irriterende undtagelse. Bonds datter.

Havde manuskriptforfatterne bare kunnet tage sig sammen til at sakse den lille detalje – i øvrigt en ikke specielt original detalje – fra filmen, havde der ikke været ridser i lakken på den ellers rigtig fine spejling af **OHMSS**, og det havde fået **No Time To Die** til at fremstå langt mere elegant.

Det havde i øvrigt også kappet lidt af spilletiden, så på den måde havde man slået to fluer med ét smæk. Men sådan skulle det altså ikke være.

En god film

Er **No Time To Die** så en god film? Ja, for helvede. Ikke mindst fordi den faktisk fungerer, rent følelsesmæssigt. Craig er en god skuespiller, og han har sjældent været bedre, end han er her.

Og så er han omgivet af andre dygtige skuespillere. Selv stakkels Rami Malek, der ikke har noget som helst at arbejde med, gør sit bedste.

Actionsekvenserne fungerer også, og stedvist er filmen endda regulært sjov. Det kommer som korte, humoristiske elementer i en ellers meget alvorlig film, men de humoristiske øjeblikke fungerer, og det er det vigtigste. Så selvom **No Time To Die** er alvorlig og tager sig selv alvorligt, kommer den aldrig til at virke selvhøjtidelig.

Og slutningen, Bonds død, fungerer også. Det rører faktisk noget i én, at man for en gangs skyld har turdet pille ved noget, der ellers har været så urokkeligt. Men det er den eneste logiske udgang på filmen, og den eneste mulige.

Havde filmen sluttet anderledes – med at Bond var sejlet fra Safins ø til et liv i lykkelig idyl med kone og barn – ville man have følt sig forrådt. Ikke desto mindre er man berørt i det øjeblik, Bond står stoisk og ser døden i øjnene; *death from above* i form af missiler fra et britisk flådefartøj.

Men selvfølgelig: Hvis Bond skulle dø, kunne det næsten ikke være mere perfekt, at det var flåden – den flåde, han trods alt er ”commander” i – der gjorde det.

Lidt mindre end et mesterværk

Det er sandt, at **No Time To Die** er for lang. Det er sandt, at skurken er for vagt defineret, og det er sandt, at den ellers flotte spejling af **On Her Majesty's Secret Service** er uperfekt på grund af eksistensen af Bonds datter.

Det trækker bare ikke længere ned end til at konstatere, at **No Time To Die** kunne have været et moderne actionmesterværk og den bedste Bond-film siden **The Living Daylights** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32086>) (1987), men at den ender som lidt mindre end det.

No Time To Die er klart bedre end **Spectre**, som jeg godt nok gav fem stjerner, da jeg anmeldte den i sin tid, men som jeg er lidt mere forbeholden overfor i dag, og den er også bedre end **Casino Royale**, der er en fin start for Daniel Craig, men som også er for lang og for ufokuseret hen mod slutningen.

Filmen er nærmere på niveau med den glimrende **Skyfall** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32936>) (2012) og den tilsvarende glimrende **Quantum of Solace** (<http://www.planetpulp.dk/?p=32664>) (2008), som jeg lader til at være det eneste kendte individ i universet, der kan lide.

No Time To Die er en fornem svanesang for Daniel Craig i rollen, og man bliver decideret rørt, når Louis Armstrong toner frem med sangen ”We Have All the Time in World” (fra **OHMS**) under rulleteksterne.

Nu kan vi så begynde de endeløse spekulationer om, hvad der sker nu: Hvem overtager rollen, og hvad kommer der til at ske med skuespillere som Ralph Fiennes, Naomie Harris, Ben Whishaw og Rory Kinnear? Ser vi dem igen i næste udgave af Bond, eller bliver det noget helt andet?

Det eneste, vi ved med sikkerhed, er, at det ikke er slut med James Bond. For som traditionen foreskriver, slutter rulleteksterne på **No Time To Die** med ordene: ”James Bond Will Be Back”.

But of course he will.

Jeg glæder mig allerede.

Titel: No Time To Die
Instruktør: Cary Joji Fukunaga
Manuskript: Neal Purvis, Robert Wade, Cary Joji Fukunaga & Phoebe Waller-Bridge
Cast: Daniel Craig (James Bond), Léa Seydoux (Madeleine Swann), Rami Malek (Lyutsifer Safin), Lashana Lynch (Nomi), Ralph Fiennes (M), Ben Whishaw (Q), Naomie Harris (Moneypenny), Rory Kinnear (Tanner), Jeffrey Wright (Felix Leiter), Christoph Waltz (Ernst Stavro Blofeld), David Dencik (Valdo Obruchev), Ana de Armas (Paloma)
Foto: Linus Sandgren
Klip: Tom Cross, Elliot Graham
Musik: Hans Zimmer
Spilletid: 163 minutter
Aspect ratio: 2.39:1
Sprog: Engelsk
Produktionsland, år: UK/USA, 2021

Anmeldt i nr. 193 | 13/11/2021 (http://www.planetpulp.dk/?page_id=50444)

Stikord: James Bond (<http://www.planetpulp.dk/?p=24279>)

Mogens Høegsberg (http://www.planetpulp.dk/?page_id=890).

Redaktør, Medstifter af Planet Pulp, Født 1976, Oprindelig fra Ringkøbing, fra 1996 til 2014 bosat i Århus, nu bosat i Silkeborg, Uddannet mag.art, og ph.d, i middelalderarkæologi, Ansat som arkæolog ved Moesgård Museum, Har siden barndommen været ivrig horrorfan; indledningsvist primært litteratur, senere også film, Dertil rollespiller, brætspiller og tegneseriefan, Film og filmmusik er Mogens' to største passioner inden for [...]
(http://www.planetpulp.dk/?page_id=890)

Skriv et svar

Din e-mailadresse vil ikke blive publiceret. Krævede felter er markeret med *

Kommentar

Navn

E-mail

Websted

Skriv kommentar